

THE ENTWINED FATES

Eens verweven, altijd verbonden

Deel 3 van de Healian serie

Geschreven door
CYDER

Schrijver: Cindy Devijver, Cyder

Coverontwerp: ©Cindy Devijver

Art: Concept en digitale afwerking door Cindy Devijver, met gebruik
van AI-gegenereerd basismateriaal.

ISBN Paperback: 9789465386775

ISBN Special Edition: 9789465388618

ISBN Ebook: 9789465388847

© Cindy Devijver, Cyder

Uitgegeven door: Brave New Books

OOK VAN CYDER

ALLES VOOR SERIE

(Psychologisch roman)

Alles voor jou

Alles voor ons

HEALIAN- SERIE

(Fantasy)

The Lost Kynsera - Verbonden door Magie, Gedreven door Lot

The Marked Souls – Het Pad van Licht en Duister

The Entwined Fates – Eens Verweven, Altijd Verbonden

**“ROEP HEN, LAAT HEN TOEKIJKEN TERWIJL IK MIJN NAAM
IN JE BRAND. IK BEN GEEN HEILIGE. IK GEEF JE NIET TERUG.”**

— ORYN

VOORWOORD

Lieve lezer,

Als je dit leest, heb je al een deel van Healian bewandeld. Je hebt gezien hoe magie ontwaakte, hoe keuzes hun sporen nalieten en hoe liefde nooit eenvoudig bleek te zijn. *The Entwined Fates* is geen romantisch liefdesverhaal en geen nieuw begin. Het is het moment waarop alles intenser wordt meer duister, meer pijn, meer... alles. Healian is voor mij geen wereld op papier. Het is uitgegroeid tot een tweede thuis. Elke dag loop ik er opnieuw in rond, verdwalen in mijn eigen fantasie. Het is een plek waar licht en duisternis naast elkaar bestaan, waar liefde niet altijd zacht is en waar keuzes onvermijdelijke gevolgen hebben. In dit derde deel worden grenzen verlegd. Niet alleen in de wereld zelf, maar ook in de harten van de personages die je inmiddels kent.

Misschien vind je hier *antwoorden*.

Misschien vooral nieuwe *vragen*.

Welkom terug in *Healian*.

Liefs,

Cindy

Ps. En ja... dit boek bevat meer spice en is in sommige scènes net iets duisterder. Vind je dat heerlijk, dan wens ik je veel plezier. Is het minder jouw ding, dan mag je gerust een paar pagina's overslaan, ik beloof dat het lot van Healian daar niet onder lijdt.

WOORDENBOEK

Kynsera

Een prinses van de fae, specifiek de erfgename van de troon van Prezzie. Het is een eretitel die zowel respect als verantwoordelijkheid inhoudt.

Zonta

De titel voor de koningin in Prezzie, een Healians-koninkrijk. Moeder van Syrah.

Zuana

De titel voor de koning in Prezzie, een Healians-koninkrijk. Vader van Syrah.

Skypen

Een vorm van magische teleportatie die de fae en Alerianen gebruiken om zich snel van de ene plaats naar de andere te verplaatsen.

Fae

Een magisch ras dat verbonden is met de natuur en magie. Ze kunnen magie niet spontaan oproepen, maar manipuleren bestaande magie of gebruiken spreuken om hun krachten aan te wenden.

Tuk

Een drank die ze drinken in Healian, vergelijkbaar met koffie in de mensenwereld. Het is een sterke drank met een complexe smaak, die de zintuigen prikkelt.

Kraen

Een bierachtige drank in Prezzie.

Aleria

Een magisch ras die magie kunnen hanteren uit het niets.

Hoge Aleria

Ze zijn de krachtige erfgenamen van pure magie, in staat om magie te creëren vanuit hun eigen magische kern. Hun immense magische kracht wekte vaak de jaloezie van de fae. Daarnaast hebben ze altijd een diepe, onbreekbare connectie met een draak. Ze stonden bekend om hun liefdevolle aard en leefden in harmonie en vreugde samen met andere rassen, zoals de fae, mensen, Aleria, en nog vele anderen. Ze leken uitgestorven te zijn.

Hoeders/Leden van de raad

Bewakers of beschermers van oude magische kennis en locaties.

Portalen

Magische doorgangen gecreëerd door hoge fae en Aleria om werelden te verbinden.

De Kring

De raad van de Vallei van de Witte Bergen, de magische beschermers van de wereld van Healian.

Sylthar(a)

De titel voor de koning(in) die over alle koninkrijken regeerde, verbonden met de erfgoedmagie van de Aleria

Vi'laer an Sylthar e Sylthara. Vi'laer orae en sereth.

Eer aan de Sylthar en Sylthara. Eer aan hun zielen en kracht

Sylthar'ae vi'kalae sylthara. Ka'reth om vara thal ae'rahn

De Sylthar en Sylthara verenigd in bloed. Gebonden door magie, onbreekbaar door tijd.

Aperi tenebras, ostium tenebrarum, detege viam, excipies umbras.

Open de duisternis, de deur van de duisternis, onthul het pad, verwelkom de schaduwen.

Aperite portas umbrae mundi, venite mirabiles creaturae, surgite cum fame, sinite tenebras lumen devorare.

Open de poorten van de schaduwwereld, kom mijn prachtige wezens, sta op met de honger, laat het duister het licht verslinden.

Orracite

Een zeldzame, duistere steen ontstaan toen Lorecàn tijdens het Tenebralis-ritueel de schaduwen in zich opnam. Uit die samensmelting van magie en duisternis werd de eerste Orracite gevormd, een kern van levend schaduwlicht. Ze toont niet wat is, maar wat verborgen ligt tussen tijd en wil.

Vatis

Ziener en hoeder van verborgen kennis. Een Vatis ontvangt visioenen van wat was, wat is en wat nog komen moet. Hun gave is geen keuze maar een roeping en vaak een last.

Hoofdsferen en stadsferen

De werelddelen en hoofdsteden van Healian

Lunareth

De bloedmaan van Healian. Een zeldzaam hemelverschijnsel dat oude magie versterkt en sluimerende krachten doet ontwaken. Sommige wezens zijn op hun sterkst op dit moment.

Obscura fiat. Memoria solve. Signum dele. Vox taceat. Vis dormiat. Solus mane.

Laat haar bestaan verduisteren. Ontbind haar herinnering. Wis elk spoor. Laat haar stem verstommen. Laat haar kracht slapen. Laat haar alleen achter.

Gebondene

Formele verbintenis binnen bepaalde bloedlijnen. Vergelijkbaar met een verloving, maar gebaseerd op macht, traditie of gelijke status zelden op liefde alleen. De band wordt gesloten om kracht te verenigen, rijkdom te beschermen of allianties te verstevigen. Dat er liefde uit groeit, is eerder uitzondering dan regel.

“Umbræ sanguis, corpus accipite. Ex nihilo surgite. Voluntas mea vinculum vestrum. Servite.”

Schaduwbloed, neem een lichaam. Sta op uit het niets. Mijn wil bindt jullie. Dien mij.

at ons hier bracht...

Voor je verder leest...

Wil je alles nog eens helder hebben?

Scan en ontdek een korte recap van de vorige delen.

Soms helpt het om te herinneren

wat ons hier bracht.

Ben je klaar om de wereld van Healian terug te betreden?

DEELI

ORRACITE

PROLOOG

I^ORECÀN
24 jaar geleden

“Goed gedaan, Duistere heer, Bhaltair zal vandaag ten onder gaan. Vandaag is het moment dat je het lot kunt buigen. Je moet nu Zonta Athara alleen krijgen en...”

orecàn!" De stemmen vallen stil en de schaduwen trekken zich terug in mij. Ik draai me langzaam om en begin te grijnzen.

"Thalen," zeg ik kalm. "Waarom heb ik het genoeg?" Hij stormt op me af in zijn pantser, zijn zwaard al getrokken en stopt vlak voor mijn borst. Ik kijk naar het zwaardpunt dat tegen mijn borst priemt en kijk dan naar hem op. Ik laat de stilte tussen ons zinken. De schaduwen bewegen onrustig achter mij, zoeken mijn aandacht, maar ik houd mijn blik op hem gericht.

"Wat je ook van plan bent, Bhaltair zal vroeg of laat doorhebben dat jouw raad Prezzie ten onder brengt. Als er iets gebeurt met Bhaltair, krijg jij noch zijn troon noch zijn vrouw. Ik weet dat dat je bedoeling is, ik kan het alleen nog niet bewijzen." Er rolt een diepe lach uit mijn borst en met twee vingers duw ik het zwaard van me weg.

"Ik weet niet wat je bedoelt, generaal," zeg ik koel. "En pas op Thalen, je bent tegen de broer van je Zuana bezig, niet je soldaatjes." Voeg ik eraan toe met een grijns. Hij snuift.

“Je bent niet eens zijn bloed. Je bent alleen hier omdat zijn vader medelijden had met een wees.” Ik loop hem voorbij, maar hij grijpt mijn arm voordat ik volledig voorbij hem ben. *Medelijden*. Dat is hoe ze het noemen. “Ik ga met Bhaltair naar de portalen,” ik kijk van zijn hand, die rond mijn arm klemt, naar zijn gezicht en voel de schaduwen in me wervelen. “En als we terug zijn, doe ik er alles voor om je te ontmaskeren.” Ik trek mijn arm uit zijn greep.

“Ik kijk er naar uit om dat te zien, generaal.” Ik loop verder weg van hem, de schaduwen pulserend onder mijn huid.

“Lorecàn,” zegt hij met ingehouden woede, maar ik negeer hem, hij is mijn aandacht niet waard. “Je bent een rat, niemand wil je hier. Bhaltair tolereert je omdat hij moet. Zelfs je zogezegde grote liefde, Athara, heeft je laten vallen voor hem.” De woorden komen hard aan, want hij heeft gelijk. Athara koos jaren geleden voor mijn kleine broer, en zo stal hij niet alleen mijn liefde, maar ook mijn troon. Dat was het moment waarop ik besloot de duistere machten te omarmen in Tenebralis. Ze zullen spijt krijgen, allemaal. Ik bedwing de schaduwen die Thalen het zwijgen willen opleggen. Ik draai mijn hoofd iets, net genoeg om hem te zien.

“Weet je wat ratten doen als je ze probeert te vangen, Thalen?” Zeg ik met een lage stem, die tegelijk vol venijn zit. Een korte stilte volgt. “Ze bijten terug.” Voor hij kan antwoorden skype ik weg.

“Je had hem moeten doen zwijgen, mijn Duistere heer.”

Ik rol met mijn ogen en duw de schaduwen weg.

“Leg hem het zwijgen op,” fluisteren ze verder.

“Ik weet iets veel beter, mijn duistere vrienden.” Zeg ik. Mijn kaarten nu al op tafel gooien zou een domme zet zijn. Wat Thalen denkt te vermoeden is volledig fout. Athara is een oude wonde en de troon bemachtigen is al lange tijd niet meer mijn werkelijke doel. Ik kijk om me heen en meet de leegte van de gang om zeker te zijn dat niemand luistert. Mijn blik gaat over de koude zuilen en de gesloten deuren. Ik neem diep adem en fluister de woorden die de stenen laat trillen. *“Aperi*

tenebras, ostium tenebrarum, detege viam, excipies umbras.” Een zwarte scheur verschijnt tussen de zuilen en een portaal ademt een donkere diepte uit. De schaduwen sissen tevreden. Ik stap in het duister en de stenen sluiten zich achter mij zodra ik het portaal binnenstap. De schaduwen verzamelen zich rond mijn enkels en wervelen omhoog tot er schimmen tevoorschijn komen. In mijn hand vormt zich de Orracite, een bol van zwart glas dat me het verleden, het heden en de toekomst laat zien. Wanneer ik het voor mijn gezicht hef, trekt het de beelden naar zich toe die alleen ik kan dwingen te spreken.

“Duistere heer, de tijd sluit zich, het moment verdwijnt.

Handel nu, of alles valt uiteen.”

“Zwijg,” snauw ik. “Jullie hoeven mij niet te vertellen wat ik moet doen, ik ben jullie meester. Jullie horen naar mijn wil te luisteren.” De schaduwen krimpen in elkaar,

“Onze excuses, mijn heer.”

Ik laat mijn vingers over de bol glijden en begin te fluisteren. *“Aperite portas umbrae mundi, venite mirabiles creaturae, surgite cum fame, sinite tenebras lumen devorare.”* De taal die mijn mond verlaat is oud en vergeten. De bol trilt onder mijn huid, het beeld van de portalen wordt helder. Bhaltair en Thalen verschijnen en achter hen opent de lucht zich. Een breuk groeit tussen aarde en hemel. De Wervicken kruipen uit de duisternis, hun huid dof en grauw, hun rug hoog, poten te lang voor hun lichaam. Hun ogen zijn hol, gevuld met een zwak brandend wit dat niets weerspiegelt. Ze bewegen laag bij de grond, snuffelen naar leven en wanneer de eerste soldaat een stap te dicht nadert, breken ze los. De aanval is een storm van tanden en schaduwen. Hun klauwen grijpen en hun kaken scheuren met doffe, natte geluiden. Geschreeuw vult het kampement waar iedereen de nacht doorbrengt. Bhaltair hakt in op het dichtstbijzijnde wezen, het verdwijnt niet, maar valt uiteen tot rook die zich even later weer samenvoegt. Thalen roept bevelen, maar zijn stem

verdwijnt in het gegrom en gekrijs van wat ik losliet. Ik glimlach. De Orracite pulseert ritmisch in mijn hand.

"Zoals je ziet, Thalen, kom ik mijn beloftes na." Wanneer ik de Orracite laat zakken, dooft het langzaam uit. Het duister trekt zich terug in de stenen en de schaduwen fluisteren in de nasleep van hun honger. Ik hef mijn hoofd en voel de stilte weer groeien. Thalen en Bhaltair zijn bezig met overleven, wat ze niet zullen doen. Niemand in Prezzie weet wat er buiten de muren gebeurt. Het is het perfecte moment. Ik sluit mijn ogen, roep de magie terug naar mijn handen en laat haar door mijn bloed lopen tot ze mijn vorm begint te herschrijven. De schaduwen schuiven over mijn huid, trekken zich strak en veranderen wat ze raken. Mijn stem krijgt de toon van een man die gewond is teruggekeerd uit de strijd. Wanneer ik mijn ogen open, zie ik Thalen in de reflectie van de Orracite. De snede aan zijn wang, de modder op zijn harnas. Ik beweeg mijn lippen, spreek zijn naam, hoor de klank en weet dat ze zal geloven wat ze ziet.

Mijn Duistere heer, het plan...

Ik hef mijn hand.

"Het plan is wat ik zeg dat het plan is." De schaduwen zwijgen. Ik hef mijn hand opnieuw en het portaal opent zich voor de tweede keer en ik stap erdoor, recht naar mijn doel. Ik beweeg me door de gangen en wanneer de vertrekken van Marielis en Thalen dichterbij komen, begin ik mijn rol te spelen. Mijn been laat ik slepend volgen en met mijn hand op mijn borst gedrukt, open ik de deur. Haar vertrek is gevuld met het zachte licht van kaarsen en de geur van lavendel die in de lucht hangt. Marielis zit bij het vuur, ze draait zich om en de opluchting in haar ogen is onmiddellijk zichtbaar.

"Thalen, je bent terug! Wat..." fluistert ze. Ik trek mijn schouder wat scheef en laat de pijn in mijn stem doorklinken.

"Het is voorbij. De portalen zijn gesloten." Ze komt naar me toe, haar handen grijpen mijn arm en trekken me dicht. Haar ogen glijden over de snee op mijn wang, het opgedroogde bloed, de modder op het harnas.

“Je bent gewond.” Zegt ze, haar stem breekbaar. Ik schud mijn hoofd.

“Niets wat blijvend is.” Haar vingers rusten op mijn borst en ze kijkt omhoog, haar stem nu nog zachter.

“Wat is er gebeurd? Onze Zuana, is hij ... veilig?” Vraagt ze bezorgd. Ik breng mijn hand naar haar wang. De beweging is traag en berekend, een gebaar dat ik Thalen talloze keren heb zien maken bij zijn dierbare vrouw.

“Een paar monsters, meer niet. We zijn allemaal veilig nu.” Ze glimlacht zwak en haar ogen glanzen van opgeluchte tranen. Ze kust me en mijn plan treedt in werking zonder enige moeite. Vannacht zal mijn kind in haar ontstaan, de sleutel die Healian voor mij zal openen. De nacht sluit zich om ons heen en ik laat haar geloof bestaan. Wat ze ziet, wat ze voelt, is genoeg om haar te laten denken dat haar man thuis is. Wanneer het vuur bijna uitgedoofd is, maak ik me los van haar. De kaarsen werpen een zwakke gloed over mijn handen, terwijl ik de schaduwen terugroep. Hun kou trekt over mijn huid en Thalens gezicht lost op in dat van mij. Marielis opent haar ogen en ziet wie er voor haar staat. Haar adem stukt.

“Thalen, wat doe je?” Haar stem breekt. Ik antwoord niet. Ik laat het masker vallen, laat haar de waarheid zien. Ze schrikt, trekt het laken omhoog om zichzelf te bedekken, haar hand naar haar mond. Op dat moment vliegt de deur open en stapt de echte Thalen binnen. Marielis kijkt van hem naar mij en terug. Haar vingers klemmen zich om de stof van het bed, net op het moment dat ik met een arrogante grijns mijn broek aandoe.

“Thalen, ik—” Ze kan haar woorden niet afmaken.

“Wat denk je dat je aan het doen bent?!” Brult de generaal. Voor ik het goed en wel beseft, stormt hij op me af. Zijn hand grijpt mijn keel, zijn greep is sterk, maar niet sterk genoeg. Ik glimlach langzaam en koel terwijl de schaduwen omhoogtrekken over mijn armen als een levend pantser.

“Wat nodig was om je op je plaats te zetten, Thalen.” Zeg ik rustig, “Wie weet hebben ze straks ook medelijden met jou.” Mijn stem snijdt door de kamer. Ik geef hem de tijd om het te begrijpen, om te voelen dat elke adem die hij neemt onder mijn wil valt. Hij heft zijn hand, brult en Marielis slaakt een kreet. Hij slaat, een beweging die meer uit pijn dan uit kracht komt. Ik vang zijn pols op, draai hem weg en de schaduwen grijpen hem, dwingen hem achteruit. Ik laat hem los, stap achteruit en mijn stem zakt tot een koude fluistering. “Je had moeten luisteren.” De duisternis trekt zich rond mijn voeten samen. De lucht trilt van energie. Ik kijk nog één keer naar hem, naar haar, naar het beeld van wat ooit macht had moeten zijn. Ik lach en verdwijn in de duisternis.

I

SYRAH

De maan hangt nog hoog boven de vallei, haar licht glijdt door de kamer wanneer ik langzaam wakker word. Oryn ligt naast me, zijn hand over mijn middel, zijn ademhaling diep en rustig. Ik weet niet wat me wakker heeft gemaakt. Het was geen droom of geluid, maar eerder een spanning in mijn borst dat er iets niet klopt. Voorzichtig schuif ik zijn hand van me af en kruip langzaam uit het bed. Buiten fluistert de wind door de bomen. Verder is er niets, alleen een vrede waarvan ik weet dat ze niet echt is. Ik neem Oryns hemd op van de grond. De stof voelt koel tegen mijn huid wanneer ik het aantrek. Onder mijn vingers zit nog de warmte van zijn aanraking, de echo van wat er tussen ons gebeurde. Mijn lichaam herinnert zich elke beweging, elke ademhaling. Het maanlicht lokt me naar buiten, het balkon op. Beneden ligt de vallei, glinsterend en stil, een wereld die haar ogen sluit voor wat er te gebeuren staat. Ik staar naar de hemel en denk aan hoeveel er veranderd is sinds ik mijn leven hier in Healian terug heb. Zoveel verloren maar ook zoveel teruggekregen. Had iemand me een paar maanden geleden gezegd dat ik een verloren prinses was van een magisch koninkrijk, dan had ik die persoon krankzinnig verklaard. Maar hier ben ik dan: niet alleen de Kynsera van Prezzie, maar ook de Sylthara van heel Healian, de bescherming van onze wereld. En dan is er nog Oryn, de man die ooit mijn vijand was en zonder wie ik me nu geen leven meer kan voorstellen. De weg naar dit punt was pijnlijk, bijna onherstelbaar gebroken, maar diep vanbinnen weet

ik dat het lot gelijk had. Wij horen bij elkaar. Licht en duister. Ik staar voor me uit wanneer ik twee sterke armen rond mijn middel voel glijden.

“Kom terug naar bed, prinses.” Fluistert Oryn tegen mijn hals. Zijn lippen raken mijn huid, zijn adem kruipt warm over mijn nek en ik sluit mijn ogen even. Alleen hij en ik, niets anders. Plots draait hij me razendsnel naar zich toe, zijn handen stevig om mijn middel en ik kijk recht in zijn ogen vol lust en begeerte. Zijn mond vindt de mijne in een hongerige kus met de overtuiging dat niets tussen ons kan komen.

“Oryn...” smee ik zacht, terwijl ik hem langzaam van me afduw. Ik wil niets liever dan mezelf in hem verliezen, maar iets houdt me tegen. Hij kijkt me verbaasd aan, zijn handen nog half tegen mijn heupen.

“Wat is er, prinses?” Vraagt hij, terwijl hij zijn hand naar mijn wang brengt.

“Ik weet het niet, Oryn.” Ik leg mijn hand over de zijne en druk mijn gezicht iets steviger tegen zijn handpalm, genietend van de warmte die ervan uitstraalt. “Er is iets dat me wakker houdt, een gevoel dat aan me knaagt, maar ik weet niet wat.” Hij zwijgt, maar ik zie de bezorgdheid in zijn blik. “Misschien... kan ik beter even gaan wandelen. Naar Aurelis.” Zijn hand zakt van mijn wang en zijn ogen vernauwen zich licht.

“Nu?” Vraagt hij zacht. “Het is midden in de nacht.” Ik knik.

“Ik weet het. Maar ik voel me rusteloos. Misschien helpt het.” Hij kijkt me nog even aan, alsof hij mijn gedachten probeert te lezen.

“Dan ga ik met je mee.” Zegt hij uiteindelijk. Een flauwe glimlach krult op mijn lippen. Ik raak zijn lippen met de mijne, kort maar oprecht.

“Ik hou van je, Oryn. Meer dan ik ooit dacht te kunnen. Maar ik moet dit alleen doen.” Ik zie hoe hij worstelt tussen begrip en het verlangen me tegen te houden.

“Prinses...” Zijn hand blijft rusten op mijn wang, zijn duim beweegt langzaam. “Je vraagt veel van me,” zegt hij uiteindelijk. “Ik weet dat je sterk bent, maar...” Ik leg mijn vinger op zijn lippen zodat hij de zin niet kan afmaken.

“Ik weet het, Oryn,” fluister ik. “En toch moet ik alleen gaan.” Zijn blik blijft nog een moment op de mijne hangen, vol liefde, vol twijfel. Hij zucht en knikt dan langzaam.

“Ga dan,” zegt hij zacht. “Maar beloof me dat als er iets is...” Ik lach zacht.

“Ik roep je meteen.” Hij buigt zich naar me toe en kust me als antwoord.

“Gaan we elkaars zinnen nu aanvullen?” Zegt hij met een schuin lachje. “Zitten we al in die fase van onze relatie?” Ik glimlach en leg mijn hand kort tegen zijn borst.

“Blijkbaar wel.” Hij grijnst kort, een masker, bedoeld om mij gerust te stellen. Hij verdringt met moeite de drang om me te beschermen. Wanneer ik me losmaak, volgt zijn blik elke beweging die ik maak. Ik draai me om en loop terug de kamer in, terwijl ik Oryns blik in mijn rug voel branden.

“Weet je dat het enorm moeilijk is om je zo voor mijn neus te zien aankleden en niets te mogen doen?” Zegt hij op een lage, hese toon. Ik werp een korte blik over mijn schouder. Hij is terug in bed gaan liggen, zijn benen over elkaar gekruist en zijn armen achter zijn hoofd gevouwen. Ik kan het niet laten om te glimlachen.

“Dan kijk je niet.” Antwoord ik, terwijl ik mijn broek aantrek.

“Dat zou geen verschil maken,” zegt hij. “Je blijft in mijn hoofd.” Ik draai me om, kruip over het bed naar hem toe en druk een kus op zijn lippen.

“Ga slapen, Oryn. Het heeft geen zin dat we met tweeën wakker liggen.” Hij gromt zacht uit frustratie.

“Als je niet terug bent binnen een uur, kom ik je zoeken.” Ik knik en ergens verwarmt zijn bezorgdheid me meer dan ik wil toegeven. Het is vreemd troostend om te weten dat hij me zo begeert, niet enkel uit verlangen, maar omdat hij bang is me te verliezen.

“Ik hou van je, generaal.” Fluister ik en net wanneer hij me wil vastgrijpen om me bij hem te houden, skype ik de vallei in. Een seconde lang is er niets: geen geluid, geen licht. Uiteindelijk land ik in de kern van

de vallei omringd door stilte, maanlicht en de frisse adem van de nacht. Ik adem diep in en de geur van vochtige aarde en herfstbladeren vult mijn longen. De lucht is koel en helder, een kou die mijn huid wakker maakt. Ik sla mijn armen om mezelf heen, sluit mijn ogen en laat mijn magie los, zacht en beheerst. Meteen voel ik een warme golf door mijn borst trekken die zich over mijn huid verspreidt. Wanneer ik mijn ogen open, richt ik me op de band tussen mij en Aurelis.

“MIJN VRIEND... WAAR BEN JE?”

Het blijft even stil. De vallei houdt zijn adem in, luistert en dan begint de grond zachtjes te trillen. De bomen buigen mee in een golvende beweging. Een zware, warme lucht vult de plaats waar ik sta en een ogenblik later landt Aurelis vlak voor me, zijn vleugels opgevouwen.

“IK BEN DICHTBIJ, IK VOELDE AL DAT JE ONRUSTIG BENT.”

Ik lach en loop naar hem toe en mijn hand glijdt over de warme schubben van zijn hoofd. Hij ademt diep uit en met elke langzame ademstoot kringelen kleine stoomwolkjes omhoog, het rustige teken van mijn draak die zich veilig voelt. Hij kantelt zijn kop, zijn ogen rusten op mij met een blik die tegelijk menselijk en ondoorgrondelijk is.

“IK VOEL WAT JIJ VOELT, KYNSERA.” Zegt hij met een bezorgde toon. “EN IK DENK DAT IK DE OPLOSSING WEET.” Hij laat zijn vleugel aan de ene kant zakken zodat ik op hem kan klimmen.

“PRECIES WAT WE NODIG HEBBEN.” Zeg ik terwijl ik mijn hand op zijn hals leg. Ik voel meteen het ritme van zijn adem onder mijn vingers. Met één soepele beweging klim ik op zijn rug, net achter de kromming van zijn nek. Aurelis spant zijn vleugels en duwt zich van de grond af. De wind grijpt ons en tilt ons omhoog, hoger en hoger, tot de vallei onder ons vervaagt in zilver en schaduw. De lucht opent zich boven ons, de sterren lijken zo dichtbij dat ik mijn hand zou kunnen uitstrekken en ze kan aanraken. Het voelt alsof de wereld voor heel even alleen van ons is. Een golf van rust overspoelt me, zuiver en zeldzaam. Een verbondenheid tussen draak en rijder. Plotseling voelt er iets onjuist; een subtiele trilling

in de lucht, een verschuiving in de magie, maar het wordt intenser met elke seconde.

“VOEL JE DAT OOK?” Fluister ik.

“JA.” Antwoordt hij kort en met een bezorgde ondertoon.

“WAT IS HET? WAAROM KLINK JE ZO BEZORGD?” Aurelis begint plotseling te dalen.

“HOUD JE GOED VAST, SYRAH.” De wind giert langs mijn oren terwijl ik me vastgrijp aan zijn schubben.

“AURELIS, WAT IS ER?!” Roep ik, mijn gedachten schieten door onze band. Zijn stem klinkt zwaar, echoënd in mijn hoofd.

“HET IS AUREVANDIL.”

2

SYRAH

De wind snijdt langs mijn wangen terwijl Aurelis ons met een scherpe duik naar beneden brengt. De vallei onder ons flitst voorbij in een waas van zilver en schaduw. Met elke vleugelslag van Aurelis voel ik de spanning in mijn borst toenemen. Ik ben onrustig, *hij* is onrustig. De magie om ons heen beweegt onregelmatig, wild, ruw en ongetemd, een kracht die zich niet laat sturen.

“HIJ IS NIET ZICHZELF.” Gromt Aurelis, zijn stem diep in mijn gedachten. De hitte raakt ons al voor we landen aan de grot van Aurevandil. De lucht ruikt naar vuur en wanneer Aurelis zijn klauwen in de grond slaat, beeft de grond onder ons. De ingang van de grot gloeit, flitsen van oranje licht schieten naar buiten als hete lucht die de nacht in brand zet. Ik glijd van Aurelis zijn rug en samen betreden we de grot. Nog voor we de tunnel uitkomen, raast een vuurstraal vlak langs ons heen. Mijn ogen vullen zich met tranen door de rook en hitte. “BLIJF ACHTER ME, KYNSERA!” Maar ik luister niet. Zodra het vuur wegebt, stap ik de grot in. Aurevandil vult de grot volledig. Met gespreide vleugels ramt hij zijn staart in razernij tegen de grotwanden. Kristallen barsten los, puin spat uiteen en vuur schiet ongecontroleerd alle kanten op.

“Aurevandil!” Roep ik, maar hij hoort me niet of kiest ervoor mij niet te horen. Ik stap de grot verder in en de magie rond hem begint te pulseren, wild en onrustig. Mijn aanwezigheid raakt de kern van zijn kracht. De energie om hem heen trekt samen. Langzaam draait zijn kop mijn richting

op. Zijn ogen gloeien van razernij wanneer hij uit het niets razendsnel beweegt richting Aurelis en mij. Het roodgouden gloed licht op in zijn keel, het teken van een vuurbol die zich vormt. Zonder te beseffen wat ik doe, strek ik mijn handen. Energie scheurt door mijn borst en vindt een uitweg. Een schild van licht ontvouwt zich voor ons, precies op tijd. De klap van het vuur treft het schild met brute kracht, de hitte is overweldigend. Zodra de vlammen uitdoven, duikt Aurelis naar Aurevandil met een brul die enkel maar woede kan betekenen. De twee krachten botsen, vuur tegen vuur, staart tegen staart, de lucht zinderend. Aurelis brult en zijn klauwen glijden over de schubben van Aurevandil, een geluid dat ik voel tot in mijn ziel. Mijn hart gaat razendsnel. Aurelis, een jonge draak, tegen een eeuwenoude draeck... Ik moet iets doen, anders loopt dit helemaal verkeerd af. "Stop!" Gil ik, maar mijn stem verliest zijn kracht door het geraas. De grot vult zich met donderend gebrul, de rotsen trillen, stof valt neer als asregen. "STOP!" Schreeuw ik opnieuw, van binnenuit. De kracht in mij breekt open, een bevel dat uit mijn kern opstijgt en door de grot golft, gevolgd door een geladen stilte. Aurevandil verstijft. Zijn vleugels zakken en zijn borst beweegt schokkend. De magie rond hem pulseert, traag, flikkerend. Zijn vorm vervaagt, schubben trekken zich terug, de hitte zakt. Waar net nog een woeste draeck stond, staat nu een man op handen en knieën. Zijn hoofd hangt omlaag, zijn blauwe haren vallen als een gordijn voor zijn gezicht. Damp stijgt op van zijn lichaam, zijn adem schokkend en zwaar. Aurelis gromt, zijn blik waarschuwend op de neergevallen draeck gericht. De grond trilt nog na van zijn woede, maar hij houdt zich in.

"KALM, AURELIS. HIJ IS ONZE VRIEND." *Denk ik*, maar die twijfel durf ik niet hardop te zeggen.

"DAAR TWIJFEL IK NU TOCH ECHT HEEL HARD AAN, SYRAH. HIJ VIEL JE AAN!" Aurevandil blijft op handen en knieën zitten, zijn vingers grijpen naar de aarde onder hem.

“ER MOET EEN REDEN ZIJN DAT HIJ ZO IS, AURELIS.” De hitte om hem heen trekt weg, maar de lucht blijft geladen, doordrenkt van de nasleep van zijn kracht. Voorzichtig zet ik een stap dichterbij.

“Aurevandil...” Fluister ik. Hij heft langzaam zijn hoofd. Maanvormige ogen vinden de mijne: dof, uitgeput maar daaronder brandt angst.

“Het spijt me, Sylthara...” Zegt hij hees. “Ik wilde je niet...” Ik loop sneller zijn richting uit en zak door mijn knieën tegenover hem. Mijn hand rust op zijn schouder, zijn huid nog warm onder mijn vingers.

“Het is al goed. Wat...” Mijn stem is zacht, maar mijn hart klopt wild door wat ik net zag gebeuren, hoe fout dit had kunnen lopen.

“Wat is er gebeurd, Aurevandil?”

“DE OUDERDOM HEEFT HEM KRANKZINNIG GEMAAKT.” Snuift Aurelis. Aurevandil tilt zijn hoofd iets hoger. Zijn blik schiet scherp richting Aurelis.

“Ik mag dan in mijn Aleriaanse zijn, Aurelis,” bijt hij hem toe. “Ik kan je nog steeds horen.” Aurelis snuift luid, zijn borst rijst hoog op.

“DAAR HOOPTE IK OP.” Werpt hij scherp terug. Zijn stem trilt van woede. Hij draait zijn kop weg, maar zijn houding blijft gespannen, koppig, als een jong dat weigert toe te geven.

“Aurelis,” zeg ik scherp. “Genoeg.” Mijn stem klinkt harder dan bedoeld, maar het werkt. Hij drukt zijn vleugels strak op zijn rug en gaat vlak aan de uitgang van de grot zitten. Ik richt mijn aandacht weer op Aurevandil. Hij ademt zwaar, maar de razernij in zijn blik is verdwenen. Wat overblijft, is verwarring. Zijn handen rusten nog steeds op de grond.

“Iets in mij,” zegt hij schor. “Iets wat eeuwenlang uitgedoofd was sinds de laatste draeck stierf...” Hij slikt, zijn stem breekt even. “Het brandt weer.” Ik kijk hem verward aan.

“Wat bedoel je?” Hij heft zijn hoofd en ontmoet mijn blik: helder, onmiskenbaar.

“Er is nog een andere draeck, Syrah, maar dat kan gewoon niet.” Aurevandil komt langzaam recht, ik volg de beweging.

“Ik begrijp het niet, je zei dat je de laatste was?” Argumenteer ik. Hij knikt en komt rustig rechtop terwijl hij zijn haren uit zijn zicht haalt.

“De dag dat de laatste draeck stierf,” zegt hij zacht. “Veranderde alles. Ik voelde haar pijn, haar laatste ademhaling, alles.” Hij slikt. “Op dat moment kwam alles naar mij.” Hij kijkt weg en haalt diep adem. “De kracht, alle magie van ons ras. Het ging niet verloren, maar kwam bij mij terecht. Het was te veel, het vrat aan me, ik kon me niet beheersen. Ik ben naar deze grot gevluht en er nooit meer uitgekomen.” Ik blijf een paar passen achter hem staan, luister aandachtig wat hij vertelt, alle nieuwe informatie. “Het heeft me jaren gekost voor ik weer mezelf was.” Aurevandil draait zich langzaam naar me toe. Zijn blik is afwezig, gevangen in herinneringen, het verleden heeft hem weer in zijn bezit. “Voor haar dood was ik de jongste van onze soort.” Zegt hij. “Ze noemde mij hun erfdrager, met een unieke kracht: de bewaker van tijd. Er was al eeuwen geen nieuwe draeck meer geboren. Mijn bestaan was een belofte dat ons ras zou blijven voortleven.” Zijn stem breekt op het einde. “Maar die toekomst werd verbrijzeld op het moment dat zij, de voorlaatste draeck, haar laatste adem uitblies.” Hij laat zijn schouders zakken. “Vannacht schoten plots alle beelden weer door me heen. Mijn schuldgevoel werd wakker, want ik – bewaker van tijd – had het toen niet kunnen voorkomen en nu dreigt het opnieuw uit mijn handen te glippen. Uit het niets werd er magie uit mij getrokken, weggerukt. Het deed verschrikkelijk veel pijn. Syrah, het spijt me oprecht dat ik je heb aangevallen.” Nog voor ik antwoord kan geven, vult een flits van licht de grot, een stroom van magie vult de ruimte. Uit die gloed verschijnt Oryn. Zijn ademhaling is snel en zijn ogen vol met angst. Zijn haar is verward, draagt enkel een broek die laag op zijn heupen hangt, nog half in slaap, maar klaar om te vechten. Zijn ogen zoeken meteen de mijne, bezorgd en woest tegelijk. Zijn zwaard glanst in het maanlicht.

“Syrah!” Hij loopt naar me toe en kijkt na of ik niet gewond ben.

“Oryn,” zeg ik rustig. “Ik ben oké, ik was niet in gevaar.” Aurelis blaast een korte puf rook uit zijn neusgaten. Oryns blik schiet naar hem.

“Ik geloof dat hij het daar niet mee eens is.” Zegt hij met een korte, nerveuze ademhaling. Hij laat zijn zwaard zakken en neemt me beschermend vast.

“Je bent echt in orde? Wat is er gebeurd? Ik dacht dat je gewoon ging wandelen en plots...” Hij aarzelt. “Voelde ik angst. Bezorgdheid. Het trok dwars door me heen.” Ik geef hem een korte kus, mijn hand nog op zijn borst.

“Het gevoel dat me wakker maakte, was volgens mij Aurevandil die zijn herinnering terugkreeg.” Ik kijk weer op naar Aurevandil. “Kun je ons laten zien wat er gebeurde? Wat je voelde?” Hij haalt traag adem, zijn blik glijdt naar mij.

“Ik kan het jullie laten zien,” zegt hij. “Maar ik kan niet garanderen dat jij de pijn niet zal voelen.” Oryn reageert meteen.

“Dan doen we het niet, prinses, je bent pas hersteld, Lorecàn...” Zijn stem klinkt scherp, onder die toon schuilt paniek, maar wanneer hij mijn uitdrukking ziet, zucht hij verslagen... “Waarom zou je dat willen zien?” Zegt hij uiteindelijk wanneer hij mijn vastberaden gezicht ziet.

“Omdat ik hem wil helpen,” zeg ik vastberaden. “Als er nog een draeck is, moeten ze verenigd worden. Het is onze plicht om Healian te herstellen. Dit hoort daar ook bij.” Oryn schudt zijn hoofd, maar hij weet dat hij me niet zal kunnen tegenhouden. Aurevandil strekt zijn hand uit.

“Geef me je hand. Alleen zo kan ik het delen.” Ik leg mijn vingers in de zijne. Onmiddellijk voel ik aan mijn andere kant Oryns greep, zijn hand die de mijne en die van Aurevandil omsluit.

“Ik ben hier en als het nodig is, sleur ik je eruit.” Zegt hij zacht. Mijn hart slaat een slag over. Ik geef hem een geruststellende glimlach. Een zucht van energie trekt door me heen, helder en oud. De grot vervaagt. Beelden razen voorbij, te snel om te bevatten, tot alles plots stilvalt. De wereld opent zich opnieuw. Ik hap naar adem wanneer ik besef wat ik zie: Healian, eeuwen geleden.

Ik voel niet mijn eigen hart kloppen, maar dat van Aurevandil. Zijn herinnering. Zijn ogen worden de mijne. Het is ochtend. Mist hangt laag

over de heuvels van Healian. Het gras glanst van dauw. Magie hangt als een zachte gloed in de lucht, tintelend tegen mijn huid. Alles ademt rust uit. Ik zie de Sylthara. Ze staat op de open vlakte, haar handen zacht gloeiend van kracht. Haar lange haar beweegt in de wind, haar blik is kalm, ze glimlacht naar me.

“Vandaag gaan we je voor de eerste keer laten shiften, Aurevandil. Ben je er klaar voor?” Een glimlach breekt vanzelf door op mijn gezicht.

“Ja!” Het woord ontsnapt me nog voor ik het echt denk. Mijn hart klopt snel, mijn handen trillen van verwachting. Eindelijk. Vandaag mag ik tonen wat ik voel sinds ik kan ademen. De Sylthara lacht om mijn enthousiasme.

“Goed. Sluit je ogen, voel wat er in je leeft.” Ik sluit mijn ogen. De wereld wordt stil, mijn ademhaling gaat sneller, warmte beweegt van mijn handen naar mijn borst, tot mijn keel, tot ik het overal voel. De Sylthara’s stem is dichtbij, zacht, gedragen door vertrouwen. “Laat het niet los,” zegt ze. “Laat het groeien.” Ik doe wat ze vraagt. De magie in mij beweegt, mijn huid tintelt, de kracht neemt toe. “Goed zo, Aurevandil! Je bent er bijna.” Dan, op dat moment, verandert mijn hele lichaam –handen, voeten, alles– in mijn draeckenvorm. De Sylthara lacht. Ze raakt mijn snuit aan. “Kijk naar jezelf, Aurevandil,” zegt ze zacht. “Wat ben je mooi en sterk!” Een golf van geluk overspoelt me. Mijn vleugels slaan op en neer wanneer ik probeer op te stijgen en recht op mijn neus val. Tot zover het goed verlopen van mijn eerste shifting. De Sylthara sluit haar ogen, “Kleine Aurevandil, je hebt tijd genoeg om alles te leren.” Ze kroelt achter mijn hoorn, maar stopt plotseling. De magie die net nog zong, valt nu stil, een koude rilling trekt door me heen. Kleine steken priemen onder mijn huid, scherper bij elke ademhaling. “Shift terug, Aurevandil.” Zegt de Sylthara met een stem vol onrust, en ik luister. Snel en soepel verander ik terug in mijn Aleriaanse gedaante. “Snel, we moeten gaan.” Ze grijpt mijn hand.

“Waarom?” Vraag ik, nog buiten adem door de shifting.

“Er komt iets aan.” Voor ik kan vragen wat er komt, skypen we soepel naar de tempeltuinen. We rennen door het gras dat nat is van dauw, langs stenen die koud aanvoelen onder mijn voeten. De lucht is van helderblauw naar grijs veranderd. Ze draait zich naar mij toe, haar handen op mijn wangen. Haar ogen glanzen, maar ze glimlacht nog steeds. Ze duwt me in een door klimop verborgen grot. “Hier blijven, Aurevandil. Wat er ook gebeurt, ga hier niet weg. Begrijp je?” Ik knik en ze wil weggaan.

“Maar Sylthara, waar ga je naartoe?!” Ze buigt zich even naar me toe en drukt haar voorhoofd tegen het mijne.

“Je bent niet alleen, Aurevandil. Jij, de Sylthara en Sylthar zullen de toekomst zijn.” Fluistert ze en ik kijk haar verward aan. Maar ze verlaat me voor ik om meer uitleg kan vragen. Haar stappen verdwijnen in het licht van de ingang en met haar verdwijnt het laatste geluid uit de wereld. De stilte blijft. Alleen het zachte ruisen van mijn adem vult de grot. Ik kruip dicht tegen de muur, mijn armen om mijn knieën heen. Buiten hoor ik niets meer. Geen stemmen. Geen wind. Alleen stilte. Ik weet niet hoelang ik daar zit, maar uiteindelijk vallen mijn ogen toe. Plotseling schiet er een steek door mijn borst en ik gil het uit. Mijn adem stopt, ik klap mijn hand tegen mijn hart, maar de pijn groeit, trekt zich verder door. Mijn vingers gloeien, mijn huid brandt van binnenuit. Ik probeer te roepen, maar het geluid blijft steken. Ik schreeuw. Mijn stem vult de grot, breekt de stilte open. De wereld draait. Elke ademhaling doet pijn. Ik word duizelig, mijn hoofd bonst. De hitte verstomt, maar de stilte die volgt is erger. Mijn adem hapert. Mijn knieën geven het op. Langzaam duw ik mezelf overeind en stap naar buiten. De lucht is grijs. De geur van aarde en bloed dringt mijn neus binnen. De tempel ligt open, verlaten. De pilaren staan scheef, de fonteinen zijn droog. Geen stemmen, geen leven. Alleen stilte. Ik loop verder, mijn voeten zwaar, mijn hart leeg. Overal waar ik kijk is de wereld verlaten. Geen magie meer. Ik ben alleen. Een kreet stijgt op uit mijn keel, rauw en zonder einde. De echo sterft snel weg tussen de stenen en ik weet dat er niemand is om hem te horen.

3

ORYN

urevandil en Syrah verstijven tegelijk wanneer de trance

hen grijpt. Hun ogen sluiten, hun hoofden licht naar elkaar gericht, volledig weg uit dit moment, verdwenen in iets wat ik niet kan zien. Ik blijf bij haar staan, mijn hand stevig rond de hare, terwijl mijn wantrouwen met de seconde groeit. Haar huid koelt af, snel, te snel, en een siddering schiet door haar vingers. Achter mij beweegt Aurelis onrustig. Een lage, gespannen grom trilt door zijn borst. Hij voelt wat zij voelt en dat bevalt hem net zo weinig als mij. Haar ademhaling verandert, wordt kort, schokkerig. Haar lichaam begint te beven onder een kracht die niet van haar komt. Haar ogen blijven krampachtig gesloten, haar kaak strak gespannen. Aurelis zet een stap vooruit; zijn klauwen schuren over de stenen. Hij houdt zich in, enkel omdat hij de Sylthara-binding niet mag breken, maar zijn hele houding zegt dat hij dit geen seconde langer vertrouwt. Plots breekt er een schreeuw uit haar borst los die door merg en been gaat.

“Syrah!” Ik grijp haar bij haar schouders, schud haar door elkaar, probeer haar wakker te krijgen. “Prinses, hoor je me?!” Geen reactie. “Verdomme, Syrah, hoor je me? Laat haar los, Aurevandil!” Maar geen van beiden hoort me. Haar vingers klampen zich vast aan de mijne, haar nagels zetten zich in mijn huid. “Aurevandil. Laat. Haar. Los!” Zijn energie kolkt om ons heen, trekt aan haar, aan alles wat ze is. “Stop!” Snauw ik in de leegte. “Je doet haar pijn, hoor je me? Laat haar gaan!” Achter mij welt

een lage, gespannen grom op. Aurelis voelt het misgaan, zijn lichaam trilt van ingehouden kracht, klaar om in te grijpen zodra Syrah werkelijk in gevaar is. Syrah 's volgende schreeuw volgt, haar gezicht vertrokken van de pijn. Haar knieën geven het bijna op, maar ze dwingt zichzelf recht te blijven, één laatste restje wilskracht dat haar lichaam draagt. Haar adem stokt, haar hele lichaam trilt onder iets dat haar van binnenuit verscheurt. "Genoeg!" Mijn duistere magie breekt los. Schaduwen slingeren langs mijn armen omhoog, kronkelend om een uitweg te vinden. Ze jagen brandend door mijn aderen. De lucht wordt zwaar, geladen, elk deeltje trilt onder de druk die uit mij loskomt. Ik dwing mezelf dichterbij, druk mijn voorhoofd tegen het hare, voel haar adem, haar paniek. "Je maakt haar kapot. Stop dit, verdomme!" Ze schreeuwt opnieuw, harder, tot haar stem breekt. "Syrah, vecht terug!" Ik probeer de verbinding door te snijden, maar haar magie houdt vast, vergroeid met de zijne. Ik voel de druk van binnenuit toenemen, het brandt, snijdt, breekt. "Aurelis, help haar!" De grond onder ons beeft. Aurelis' grom zwelt aan en slaat dan om in een dreunende brul, een waarschuwing die de hele grot doet trillen. De stenen rond ons beginnen te beven. Kracht borrelt langs mijn schaduwen omhoog wanneer hij zijn energie met de mijne verweeft. "Nu!" roep ik. Aurelis antwoordt. Zijn brul slaat in als donder. Syrah zakt in elkaar tegen me aan na nog één laatste schreeuw. Ik vang haar op, houd haar stevig vast. "Prinses..." mijn stem is nauwelijks hoorbaar. "Gaat het?" Ze antwoordt niet. Haar hoofd rust tegen mijn schouder, haar huid koud en vochtig van het zweet.

"Het spijt me..." zegt Aurevandil. "De band met de Sylthara maakte het voor haar nog intenser. Ik wilde haar geen pijn doen." Ik sluit mijn ogen, mijn vingers nog steeds verstrengeld in de hare, het enige anker dat ik nog voel. Wanneer ik mijn schaduwen terugroep, reageer ik niet op zijn woorden. Niet omdat ik hem negeer, maar omdat alles in mij op haar gericht blijft. Haar hartslag. Haar ademhaling. De warmte die langzaam terugkeert in haar huid. Mijn magie siddert nog na, onrustig, maar ik dwing haar tot stilte. Ik buig mijn hoofd dichterbij naar Syrah.

“Het is genoeg, prinses. Ik neem je mee.” De kracht in mij trekt zich samen, gehoorzaamt eindelijk aan wat ik wil. Wanneer ik mijn ogen open, zijn we terug in onze kamer. Ik leg haar voorzichtig neer op het bed, blijf naast haar zitten, mijn hand nog steeds om de hare gesloten.

“Oryn...” Haar stem is schor van het schreeuwen, nauwelijks meer dan een fluistering. Ze kijkt me aan, vermoeid maar helder. “We moeten hem helpen.” Ik buig iets dichterbij en kus haar.

“Rust eerst,” zeg ik zacht. “Dan praten we over helpen.” Maar haar blik wijkt niet van de mijne.

“De pijn is weg Oryn. Wat er ook gebeurt is, ik voel er niets meer van.” Ik zucht.

“Dat kan goed zijn prinses, maar ...” Ze gaat recht zitten en trekt me naar zich toe. Haar lippen raken de mijne in een korte, zachte kus. Te zacht, te kort. Genoeg om elk voornemen uit mijn hoofd te slaan.

“Geen maar, Oryn.” Fluistert ze tegen mijn mond, haar glimlach warm en zelfverzekerd. “Je bent vertederend wanneer je zo ongerust bent.” Ik glimlach, laat mijn hand over haar rug glijden en trek haar dicht tegen me aan.

“Je wordt nog eens mijn dood, prinses.” Fluister ik tegen haar lippen. Ze kijkt me aan met die blik waarvoor ik de hele wereld in brand zou steken als zij me dat vroeg. Haar vingers glijden langzaam langs mijn buik naar beneden.

“En jij de mijne.” Zegt ze zacht, terwijl ze mijn broek losknoopt. De kus die volgt is traag en intens tegelijk. Elke beweging is vertraagd door de honger naar elkaar. Mijn handen sluiten zich rond haar middel, glijden naar haar rug en trekken haar dicht tegen me aan. Bij elke beweging verschuift haar shirt iets verder van haar schouder. Wanneer ze haar benen over de mijne schuift, trek ik het zachte stof van haar heup en tilt ze zwijgend haar armen omhoog zodat ik het over haar hoofd kan schuiven. De broek volgt meteen erna. Ze zit weer boven op me, warm en levend, haar handen aan mijn gezicht, haar voorhoofd tegen het mijne. Haar adem strijkt langs mijn lippen wanneer ze fluistert. “Ik ben van jou. Ik

verlaat je nooit.” Ik laat al mijn remmen, alle voorzichtigheid vallen. Syrah is geen teer bloempje dat zacht behandeld moet worden, ze is vuur, kracht, leven. Mijn handen glijden bezitterig naar haar heupen, veel steviger dan voorheen. Ze reageert meteen, haar lichaam buigt naar het mijne, haar adem stukt in haar keel in pure overgave. Er blijft niets over behalve de warmte van haar huid, haar adem tegen mijn mond en de manier waarop ze zich volledig aan mij geeft. De raad en de nieuwe draeck zijn zorgen voor straks. Maar voor nu is het alleen zij en ik. De nacht verstrijkt in stilte, gevuld met haar ademhaling tegen mijn huid, het trage ritme dat me tot rust dwingt. Al snel schijnt het eerste ochtendlicht door de gordijnen, een gouden gloed vult langzaam de kamer. De stilte voelt zo vreemd, geen schaduwen meer die continu tegen me fluisteren, geen stem die mijn wil verdraait. Lorecàn's invloed zat diep in mij geworteld. Zijn kracht, zijn manipulatie, zijn duistere magie, jarenlang dacht ik dat ze deel van me waren, dat ik niet zonder die macht kon. Maar nu is het duidelijk: ik ben dan misschien zijn zoon, maar ik zal nooit worden zoals hij. Sinds de band verbroken werd, sinds Syrah me is gaan vertrouwen, sinds ze echt de mijne is geworden, durf ik weer te dromen. Ze heeft me vergeven voor al die jaren van jaloezie, hoe donker ze ook waren. Ze heeft voor mij gekozen. Niet uit noodzaak, niet omdat iemand haar dat opdroeg, niet uit manipulatie, maar omdat ze het zelf wilde. Ondanks alles. Nu dat ik niet meer verbonden ben met Lorecàn en letterlijk het licht heb gezien door haar. Die idioot van een broer met zijn door Lorecàn vervloekte ring... één misstap en alles leek verloren. Maar ironisch genoeg was dat het moment waarop Syrah haar ware magie hervond. Hoe graag ik hem daarvoor ook tegen de grond zou slaan, het heeft ons geholpen. Nu denkt Lorecàn dat Syrah machteloos is en precies dát is onze troef. Een leugen die ons tijd geeft. Tijd om te ademen. Tijd om te vechten voor wat Healian ooit was. Sinds we terug zijn uit de grot van Aurevandil, heb ik geen oog meer dichtgedaan. Niet omdat ik ongerust ben, maar omdat de adrenaline nog in mij zit. Maar nu ligt ze rustig tegen me aan, haar lichaam verweekeld met de mijne. De gouden

gloed van de ochtend glijdt over haar prachtige gezicht. Ze ziet er zo rustig uit, na alles wat ze heeft doorstaan, deels door mij. Ik bewonder haar kracht, meer dan ik ooit had durven toegeven. Niet alleen haar magie of haar vechtlust, maar haar vermogen om telkens weer op te staan. Ze beweegt zacht, haar vingers glijden over mijn borst, en een slaperige zucht ontsnapt haar wanneer ze haar ogen opent.

“Je hebt niet geslapen?” Fluistert ze. Ik schud mijn hoofd, wat haar een bezorgde blik ontlokt.

“Het is goed, prinses.” Zeg ik zacht. “Ik kan wel zonder een nacht slaap. En ik wou zeker zijn dat je in orde bent.” Haar vingers dwalen verder naar beneden, traag, en die speelse glimlach verschijnt weer.

“Dat hebben we vannacht toch al bevestigd, weet je nog?” Een korte lach ontsnapt me.

“Je bent onverzadigbaar, prinses.” Maar ik houd haar tegen, nog voor ik het beseft. Ik verklaar mezelf gek dat ik haar probeer af te remmen. “Maar we hebben belangrijke dingen te doen.” Ze glimlacht breed, haar ogen glinsteren van ondeugd.

“Belangrijke dingen?” Herhaalt ze. “En wat zou er belangrijker zijn dan dit moment met mij?” Ik open mijn mond om te protesteren, maar ze legt haar vinger tegen mijn lippen.

“Rustig, generaal.” Fluistert ze met een glimlach.

“Ik plaag je maar.”

“Is dat zo?” Ik beweeg vliegensvlug, ze slaakt een gil van verrassing en plezier wanneer ze onder me belandt terwijl mijn handen haar armen boven haar hoofd gepind houden. “Prinses.” Begin ik, doordrenkt van die duistere ondertoon. “Jij bent de reden dat ik nog adem. Healian mag dan ons lot zijn, maar jij bent mijn keuze. Als ik je verlies, brand ik elk rijk tot er niets dan as overblijft.” Ze kijkt me aan met intense ogen vol magie en licht ondanks dat mijn woorden zwaar en duister zijn. Ik laat me zakken en kus haar, een belofte van genot in de toekomst. Wanneer onze lippen van elkaar loskomen, blijft de stilte even hangen, gevuld met onze

ademhaling, warmte, het zachte ritme van haar hart tegen het mijne. Ze legt haar hand tegen mijn wang, haar duim glijdt langs mijn kaaklijn.

“We moeten gaan.” Zegt ze zacht, bijna verontschuldigend. Ik knik. “De raad wacht.” Ze komt overeind, slaat het laken van haar af. Haar lichaam, dat vannacht nog tegen het mijne bewoog, straalt in het licht. Terwijl ze haar uitrekt vallen haar haren in een golvende stroom over haar schouders. “Gaat het een beetje, viespeuk?” Zegt ze met een grijns, terwijl ze me betrapt op het staren. Ik lach, doe niet eens de moeite om het te ontkennen.

“Je vindt het leuk dat ik zo naar je kijk, prinses. Geef maar toe.”

“Misschien.” Antwoord ze met een knipoog. “Kom, mijn generaal. We kunnen de raad niet te lang laten wachten.”

